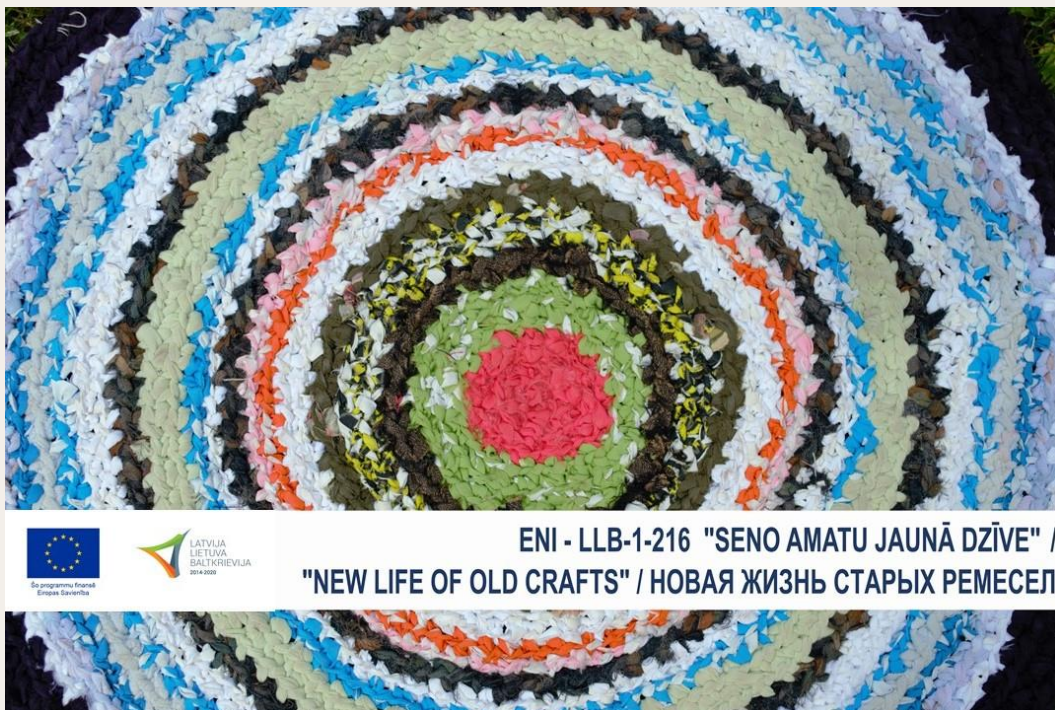

PROJEKTA OTRĀ ZIŅU LAPA

Plašāka informācija par projekta ieviešanu atrodama Daugavpils novada domes un Naujenes Novadpētniecības muzeja mājas lapā:

- <https://www.daugavpilsnovads.lv/uzsakta-projekta-seno-amatu-jauna-dzive-realizacija/>
- <https://www.daugavpilsnovads.lv/daugavpils-novada-uzsakta-projekta-seno-amatu-jauna-dzive-realizacija/>
- <http://naujenesmuzejs.lv/daugavpils-novada-uzsakta-projekta-seno-amatu-jauna-dzive-realizacija/>

Aicinām sekot projekta aktivitātēm sociālajā tīklā Facebook
<https://www.facebook.com/dvinacrafts/>

"Šī ziņu lapa ir tapusi ar Eiropas Savienības finansiālo atbalstu. Par šīs publikācijas saturu pilnībā ir atbildīga Daugavpils novada Kultūras pārvalde un tas nekādā veidā nevar tikt izmantots, lai atspoguļotu Eiropas Savienības uzskatus".

ETNOGRĀFISKĀ EKSPEDĪCIJA DAUGAVPILS NOVADĀ PROJEKTA "SENO AMATU JAUNĀ DZĪVE" IETVAROS

Janvārī, februārī un martā Naujenes Novadpētniecības muzeja darbinieki, projekta aktivitātes "Etnogrāfiskā ekspedīcija "Etnogrāfiskie raksti un tradicionālas amatu prasmes Dvinas\Daugavas ielejas teritorijā" ietvaros devās izbraukumos uz Kalupes, Līksnas, Nīcgales, Naujenes pagastu un dokumentēja 20 teicēju dzīvesstāstus un atmiņas par senajām amatu prasmēm. Ekspedīcijas mērķis bija Daugavas ielejas teritorijas iedzīvotāju tradicionālo amata prasmju un folkloras mantojuma izpēti Daugavpils novada teritorijā, kā arī ar senām amatu prasmēm saistītu eksponātu apzināšana un krājuma komplektācija projekta ENI – 1 - LLB – 216 ietvaros paredzētajai izstādei.

Ekspedīcijas gaitā Daugavpils novada pagastu asfaltētie ceļi mijās ar izdangātiem un dubļainiem grants ceļiem. Šur tur pakalnos redzamas vēl vecas lauku mājas, kurās kā ģimenes relikvija tiek glabāti dzimtas rokdarbi. Daudziem tie saistās ar mīlas bērnības atmiņām, kad vecmammās un vēl arī māmās vakaros darināja smalkas un sadzīvē noderīgas lietas. Mūsdienās smalkie rokdarbi un citi seni amati pamazām tiek aizmirsti, šķiet par smagu, vai dzīves ritms prasa citu dzīves pieeju. Vien dažam tas ir tikai kā hobijs.

Ar dziļu cieņu Naujenes muzeja darbinieki izsaka lielu pateicību visiem teicējiem par uzticētajiem dzīvesstāstiem un mantojuma saglabāšanu nākamajām paaudzēm. Lielu atsaucību muzeja darbinieki saņēma **Kalupes pagastā**. Kultūras menedžere Inita Ivdra ir pati rokdarbniece un Kalupē šai nodarbei aktivizē arī pārējos iedzīvotājus, gan rīkojot rokdarbu izstādes, gan rokdarbu veidošanas meistardarbnīcas. Šai rakstā iepazīstināsim ar ekspedīcijas laikā apmeklētiem teicējiem, piedāvājot nelielu ieskatu redzētajā un dzirdētajā.

CILVĒKI. DZĪVESSTĀSTI. PRIEKŠMETI.

Teicēja Inita Ivdra [dz. Kivleniece, 1965. “Cīruļi”, Kalupes pagasts]

Inita dzimusi Kalupes pagasta “Cīruļu” mājās, kur dzīvoja kopā ar vecmammu Ievu Kivlenieci [dz. Brakovska, uz Kalupi pārcēlās 1924. gadā]. Vecmamma nāk no Vārkavas, kur bijušas izcilas rokdarbnieces. Inita atceras, ka “Cīruļu” mājās ir bijušas stelles un audusi gan vecmamma, gan viņas mamma Valentīna Kivleniece [dz. Kalēja]. Kā ģimenes relikvija tiek glabāta 1918. gadā austā vecmammās josta, kā vienīgā lieta, kas saglabājusies no viņas darinātā pūrā.

Teicēja Fraņa Morkāne [dz. Sietiņa, 1925. “Kapčinieki”, Kalupes pagasts]

Fraņas mājās galdu klāj pašas izšūts galdauts, uz dīvāniem segas, gar dīvāna malu sakārtoti adīti cimdi un zeķes. Fraņa bija vairāk adītāja, sevišķi labi padevās zeķes ar gaumīgiem krāsu salikumiem, kas dāvinātas gan radiem, gan kaimiņiem, Uzmanību saista segas ar košās krāsās izšūtām ziedu vītņēm.

Teicēja Regīna Baika [dz. Skrinda, 1948, “Ozoli”. Kusiņu sādža, Kalupes pagasts]

Kalupes pagasta Kusiņu sādžā kādreiz saimniekoja 13 saimnieki, šobrīd palikuši tikai 3. Lielceļa malā, ir mājas “Ozoli”, kur saimnieko Regīna Baika. Ieejot mājās ir simtgadu senās dzimtas goda lietas - mammas austeris un izšūts zirgu deķis, dvieļi ar monogrammām un tamborētām *brečkām* [smalkas mežģīnes]. “Cik tam ir gadu – kas to zina? Tas vienmēr bija mūsu mājās” atteic Regīna. Regīna atceras – mājās pie loga stāvēja stelles, un viņai kā bērnam lielākais prieks bija, kad vajadzēja “*uzmest audeklu*”. Šķūnī stāv arī droška - tēvs restaurēja, pati Regīna krāsoja un vēl Latvijas simtgades svinībās vizināja kalupiešus.

Teicēja Vija Leguša [dz. Plone, 1956. Kalupe, Kalupes pagasts]

Pie Vijas vēl glabājas vecmammās Teklas Plones [1901-1972] senie rokdarbi un emocionālais stāsts ļauj iedomāties lauku māju, kur gultas klāj pēļi, mežģīņu spilveni un smaržo pēc zāļu tējām. Vecmammās mājās Vija pavadīja daudzas savas bērnības dienas. Viņai ir zināms arī gludināšanas process, pati to ir darījusi: bija sols, uz tā lika dvieļi vai vectēva kreklus un ar rievainu rulli rullēja. Sākumā bija grūti, bet pēc tam lina audums kļuva mīksts. Par vecmammu viņa teic: “Viņa varēja visu – aust, tamborēt, adīt, vārtīt, cept, zāles taisīt, ja vajadzēs viņa i cūku nokaut. Vecmamma bija ļoti vispusīga, jo vectēvs bija ļoti labs, strādāja visus mājas darbus un ļāva viņai izpausties. Viņai jau toreiz vienīgajai bija rožu stādi un dažādas puķes”.

Teicējs Vladislavs Zavadskis [dz. 1972. Ūda, Kalupes pagasts]

Diez vai lādē pietiktu vietas visām Vladislava vecmammās Aneles Zavadskas [dz. Baika, 1907-1987, Līksnas pagasta Ūda,] pūra segām un dvieļiem, kas austi pagājušā gadsimta 30-tajos gados. Vecmammās mājās bija stelles un viņa auda vēl līdz 80 – to gadu beigām. Vectēvs Ādolfs Zavadskis [1904 – 1972] bija kalējs. Vectēva amata prasmi Vladislavs ir mantojis, šobrīd viņam kalēja darbošanās ir kā hobijs.

Teicēja Līvija Rimša [dz. Baika, 1945. Kalupe, Kalupes pagasts]

Savu dzimtu Līvija ir izpētījusi līdz 18. gs. vidum. Liktenis sakritības un skarbie dzīves apstākļi 19. gs. beigās un 20.gs. sākumā ir likuši izceļot gan uz Pēterburgu, gan uz Vidzemi. Uz Pēterburgu devās vecmammās Juzefatas vīrs Pēteris Lazdāns un strādāja kā iecirkņa uzraugs. Vecmamma Juzefata Lazdāne [dz. Višņevsku 1877-1946] ar trīs meitām: Moniku, Teklu un Leontīni dzīvoja Jūrmalā, kur meitas vakaros darināja pūru. Lielākā rokdarbniece no visām trim meitām ir bijusi Monika [Līvijas Rimšas mamma], kurai lielākā aizraušanās bija tamborēšana, adīšana un izšūšana. Atgriežoties mājup, Jūrmalas rokdarbu mode tika atvesta uz Kalupi. Laukos tas bija kaut kas neredzēts: izšūtas puķes [atraitnītes], sienas segu izšuvumi virtuvē ar augļiem, ar virtuves piederumiem, ar dažādiem uzrakstiem [“Nāc Kungs Jēzus būsī mūsu viesis”].

Teicēja Silvija Baida [dz. Zemlicka, 1962. Kalupe, “Degvīni” Kalupes pagasts]

Silvija Baida atceras, ka visas sievietes viņas ģimenē [vecmamma Anna Rāzna, mamma Malvīne Zemlicka, mammas māsas] ir nodarbojušās ar rokdarbiem. Ir pat grūti uzskaitīt visus rokdarbus, ko darinājušas šīs dzimtas sievietes 20. gs. 50 – 60 – tos gados: izšuvušas uz kanvas ar mulinē diegiem, adījušas cimdus, šuvušas, tamborējušas, pašas *šketerēja* vilnas diegus, *šustīja* [izšuva] sienas tepiķišus pie bērna gultiņas un virtuvē. Vecmamma Anna Rāzna 95 gadu vecumā darināja saviem mazbērniem 7-8 nītis austas segas. Skapī vēl stāv mammas šūts apakškreklis – nu gluži kā TV seriālā “Saldā indes garša” pēc J. Jaunsudrabiņa romāna “Jaunsaimnieks un Vēlnis” motīviem.

Teicēja Sanita Cirse [dz. Žuravska, 1968, Vabole]

Sanita ar godbijību glabā savas dzimtas triju paaudžu sieviešu senos rokdarbus – koši rakstainus adītus cimdus un zeķes, rišeljē izšuvumus, krustdūrienā rozītēm izšūtus galdautus. Viņas Latgales vecmamma Helēna Smane [Kraupša, 1911-1988, dzimusi Aglonas pagasta Kodoru sādža] bija vieds cilvēks, kam galvā bija miljons tautasdziesmu katram darbam, katrai izdarībai un visas zināšanas apgūtas dzīves laikā. Helēna auda dvieļus, rotāja tos tamborētām mežģīnēm un adīja cimdus, bez jebkāda parauga.

Teicēja Genovefa Mukāne [dz. Kučinska, 1936. “Priednieki”, Augšgulānu pagasts]

1961. gadā Genovefa apprecējās ar Henriku Mukānu un ienāca vīratēva Antona Mukāna [dz. 1898.g.] 1929. gadā celtajās mājās “Zaķīši” Kalupes pagasta Miglānu sādžā. Te ir gan viņas ģimenes, gan vīra dzimtas sieviešu rokdarbi. Tiem vairs nav praktiskas nozīmes, taču tie liek atcerēties notikumus, kas daudzām ģimenēm bija liktenīgi. 1949. gadā Staļina represiju laikā cilvēkiem viss jau bija salikts maisos, lai jebkurā brīdī dotos uz Sibīriju. Bet notika citādi, - Kučinsku mājās izcēlās ugunsgrēks: “*kai pasceit, palikom pliki*”. Paspēja iznest ārā to, kas bija sasaiņots tālajam ceļam uz Sibīriju – segas, plecu lakatus, dvieļus.

Teicēja Tekla Svētiņa [dz. Vanaga, 1939. Logocki, Kalupes pagasts]

Kādreiz vecajās mājās Logocku sādžā bija stelles un visi nepieciešamie piederumi aušanai un linu apstrādei. Nekādus tepīkus nevarēja nopirkt, jo nebija naudas. Meitenēm pašām bija jāmacās rokdarbi un jāizrotā mājas. Tekla mācījās Stūrīšu pamatskolā, kur ļoti stingra skolotāja Junkere svētdienās vadīja rokdarbu pulciņu. Tekla izšuva kādu rokdarbu skolotāju istabas rotāšanai. Par to viņa saņēma dāvanu- krāsaino zīmuļu kārbīņu, kas toreiz bija necerēta laime [*tik laimīga biju*] un liels prieks, jo tos nevarēja dabūt. Teklai ļoti patīk izšūt, viņas rokdarbi ir krāsaini un koši.

Teicēja Ģertrūde Rasnače [dz. 1951., Lazdānos (šobrīd Rožkalnu pagasts, Vārkavas novads), dzīvo mājās “Aizupe”, Aizupieši, Kalupes pagasts]
 Ģertrūde Rasnače ir pētījusi arhīvus, baznīcu grāmatas un apkopojusi savas dzimtas stāstus 30 sējumos. Viņu dzimtā *visas dzimtas sievietes ir tendētas uz mākslu*. Vecvecmammai Ievai Zeilei [dz. 1872, Kusiņa, nodzīvoja 94 gadus], kura nākusi no Kalupes pagasta Kukļiem, ieprecējusies Jasmuižas pagastā, kāzu kleita bija pašas tamborēta. Senos rokdarbus: dažādiem rakstiem, dažādās tehnikās – gan ar ieaustiem krāsainiem rakstiem, gan ar pietamborētām *špicēm*, Ģertrūde Rasnače netur skapī. Mammas izšūtais galdaus tiek klāts dzimšanas dienā un Lieldienās, bet ar vecmammās tamborējumiem izrotā māju Ziemassvētkos.

Līksnas pagastā grāfu Plāteru muiža nav saglabājusies, bet leģendas joprojām tiek stāstītas no paaudzes paaudzē. Grāfu Plāteru muižā savulaik bija fabrika, kurā tika izgatavotas zelta adatas. Varbūt tāpēc te ir daudz *izslavētu* rokdarbnieču.

Teicēja Silvija Voiņa [dz. Laurinoviča, 1959. Jaunatnes iela 35, Līksna, Līksnas pagasts]

Silvijas Voiņas mamma Tekla Batura [dz. Vuškāne, 1927., Dviete] ir bijusi liela adītāja, bet Silvijai pašai vairāk patīk veidot akmeņdārzus [piedalījusies Līksnas muižas parka labiekārtošanas darbos]. Šobrīd viņa dzīvo Helēnas Stašulānes mājā un glabā viņas darinātos rokdarbus. H. Stašulāne kolhozu laikos bija darba pirmrindniece, mājās bija saimniecība, ķiršu dārzs. Tikai vēlie vakari bija brīvi, kad varēja savam priekam izšūt un adīt. Helēna rokdarbus izmantoja mājas rotāšanai un ikdienā – virtuvei sedziņas, galdausi, aizkari. Cimdus adīja dāvināšanai un sev nēsāšanai.

Teicēja Valentīna Gadzāne [dz. Skrinda, 1961. “Žagatiņas”, Līksnas pagasts]

Valentīnas Gadzānes vectēvs Jāzeps nāk no Vaboles Skrindu dzimtas un vecmamma Anna [dzimusi Vērdiņa] no Līksnas. Viņiem bija turīga saimniecība, klēts ar arodiem, liela kūts. Viņu mājās vēl glabājas 1939. gada *goda raksts* par sakoptāko saimniecību. Te savu bērnību pavadīja Valentīna Gadzāne. Šīs mājas ikdienā un svētku reizēs tika rotātas ar Monikas Skrindas *baltajiem darbiņiem*. Segu gan jau vairs nav, visas ir nonēsātas.

Teicēji Vjačeslavs un Janīna Vorošeni [“Mežrozes”, Krasta iela 11, Līksnas pagasts]

Ienākot Vorošeniņu mājās, apņem omulīgs siltums, varbūt tāpēc, ka šeit vēl saglabājusies meistara Jāņa Marcinkeviča mūrētā krāsns. Vjačeslavs un Janīna ir līksnieši jau vairākās paaudzēs. Janīnas vecmammās māsa Jadviga Suseja bija rokdarbniece – audēja un adītāja. Taču Vjačeslava mamma dzimta- Marcinkeviči - bija slaveni mūrnieki grāfu Plāteru muižā. Tēvu Kazimiru un dēlu Jāni aicināja mūrēt krāsnis Kalupē, Nīcgalē, Višķos, Vārkavā, Preiļos. Kazimirs un Jānis Marcinkevičs piedalījās Līksnas baznīcas celtniecības darbos, par to grāfs viņiem bija izsniedzis pateicības rakstu.

Teicēja Dace Teivāne [dz. Kurtiša, 1961. “Āderes”, Līksnas pagasts]. Vecmammās Annas Vanagas [dz. Korsaka, 1907-1963, Vabole, Sarkaņu sola] ģimenē bija piecas meitas un visām vajadzēja locīt pūru un sagādāt apģērbu pašiem iztikšanai. Daces mamma bija šuvēja un adīja cimdus, bet pati Dace ir profesionāla audēja. Viņa ir pabeigusi Rēzeknes Lietišķās mākslas vidusskolu – tekstiliju, audēju nodaļu. Pēc meitu piedzimšanas strādājusi “Daiļradē”. Pirmie darbi bija spilventiņi [mēnesī 20 spilventiņi] pērļišu rakstā, sienas dekoru un dažādas līnu sedziņas. Pēdējos gados Dace auž tikai tautiskās jostas, prievītes, kaklasaites vai dekoratīvās jostiņas.

Teicējs Jānis Šalkovskis [dz. 1946. “Jānīši”, Augšguļānu ciems, Līksnas pagasts]

Jāņa tēvs bija galdnieks, taisīja alus mucas un pina grozus. To visu prot arī Jānis, savas prasmes viņš nostiprināja Cēsu galdniecības arodskolā. Viņa mājās ir daudz paša izgatavotu lietu un mēbeļu. Strādājot Daugavpils rūpnīcā “Sarkanais mēbeļnieks” un Pievadķēžu rūpnīcā par galdnieku, nācās izpildīt dažādus pasūtījumus un izgatavot mēbeles Augstākās padomes priekšsēdētājam Nikolajam Podgornijam kabineta iekārtošanai Maskavas Kremli.

Nīcgales pagastā, kurā atrodas Latvijas lielākais dižakmens (Nīcgales Lielais [baltais] akmens), ir arī dižas rokdarbnieces un amata meistari.

Teicēja Genovefa Orbidāne [dz. 1929. “Dukurieši” Nīcgales pagasts]

Genovefa nāk no bagātas dzimtas, kurā visi bija izcili sava amata meistari – vectēvs kalējs, tēvabrālis Kazimirs Plociņš no Kalniškiem mūrēja krāsnis, tēvs Antons Orbidāns [dz. g. 1900-1933, Dukurieši, Nīcgale] bija galdnieks, namdaris, audzēja linus un pārdeva Daugavpilī, mamma Monika Plociņa [1901-1993] bija audēja “Daiļradē”. Genovefa izvēlējās kļūt par šuvēju. Ir šuvusi gan kleitas virsniņu sievām, gan tautastērpus Dziesmusvētku dalībniekiem. Šujmašīna viņai ir no 1952. gada, kā toreiz teica “pa blatu” nopirkta, no Rīgas ar vilcienu atvesta. Ar to joprojām var šūt gan neilona kleitas, gan kažokus.

Saņēām ziņu **no Rutas Bogadanovas** [dz. Nīcgale] par viņas dzimtas meistariem.

“Mana māmulīte Anna Malnača dz. Iškāne [1933.-2016.] strādāja dažādus rokdarbus: adīja krāšņus cimds, zeķes, džemperus, cepures, strādāja baltos darbus – izšuvumi un taborējumi spilvendrānām, pārvalkiem, dvieļiem. Mūsmājās vēl pagājušā gadsimta 60.-70. gados bija stelles - tika austas šalles, sienas segas, galvas lakatiņi, gultas segas. Dzijas krāsoja ar augu novārījumiem. Māmulītes rokdarbi kalpoja ikdienai, pēc viņas nāves viss izdalīts mazbērniem kā atmiņa no vecmāmiņas. Anna Malnača pirmā Nīcgalē lēja dekoratīvās sveces. Tēvs Antons Malnacš būvēja laivas, kas prasīja specifiskas zināšanas, prasmes un uzmanību. Visas “meistardarbnīcas” – sadarbībā ar Buiviešu kaimiņieni Ženiju Frēlihu [izcila rokdarbniece un kulināre, cepa tādas piparkūkas, ko tajā laikā Nīcgalē vēl

nepazīna] notika mūsmājās, tas bija tik pašsaprotami, bez lieka patosa un izrādīšanās. Mūsmājās valdīja ļoti radoša atmosfēra. “Buivieši” tajos skarbajos padomju nabadzīgajos laikos bija radošuma citadele.”

Naujenes pagasts

Teicēja Lidija Grustāne [dz. Gribuste, 1943. Gribustu sādža, Naujenes pagasts]

Tēvs Staņislavs Gribusts bija galdnieks, mamma bija lieliska šuvēja. Lidijai bija 14 gadi, kad viņi pārcēlās uz Viļušiem, jo Gribustu sādžā uzsāka Lociku lidlauka būvniecību. Tēvs Viļušos pats uzbūvēja māju. Lidijai un mātai vajadzēja ne tikai darināt rokdarbus un gādāt pūru, bet arī palīdzēt tēvam – viņš tēsa baļķus, viņas ar māsu – pieturēja. Tagad Lidijai ļoti patīk tamborēt – sedziņas, galdaudus. Ir noadīts daudz rakstainu cimdu.

Teicēja Virgīnija Locika [dzimusi Lāču sādža, Naujenes pagastā, pašlaik dzīvo Daugavpilī]

Virgīnija Locika dzimusi daudz bērnu ģimenē. Viņas mātei Ievai Locikai 1947. gadā ar PSRS Augstākās padomes lēmumu tika piešķirts goda nosaukums “Māte – varone” par 11 bērnu audzināšanu. Arī Virgīnijas ģimenē tika piekoptas rokdarbu tradīcijas, bet tomēr vairāk tika dziedāts gan ikdienā, gan baznīcā. Tēvs bija kāzu muzikants un spēlēja basi. Kopā ar māsu Helēnu, Virgīniju aicināja dziedāt bērēs un godos. Teicējas atmiņā saglabājusies vietējā, Naujenes pagasta Kreipānu sādža dziedāta dziesma:

Vālu, vālu vokorā ībrauc žeidāns Kreipānūs

Kreipāns tāvs gūdu prūt-

Tūļiņ žeidam rūku dūd!

Žeids kozai mugurā

Joj uz mežu pīguļā,

Koza otri paādusi ļiņ pi žaida klot guļāt

Vot urā, vot urā

Vot urā, urā urā!!!

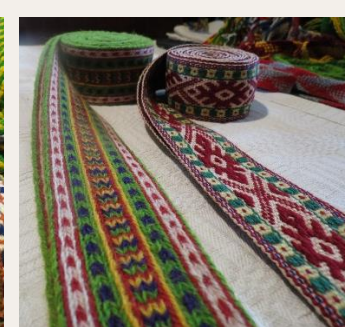
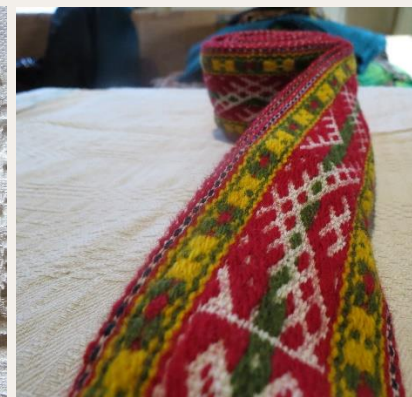
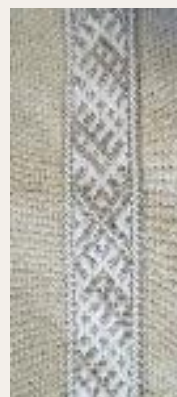
Virgīnija dāvinājusi muzejam grāmatas, kuras tika izmantotas Naujenes pagastā Juzefovas baznīcā, un aizlūgumu laikā par mirušajiem Daugavpils novadā. Visas grāmatas, izņemot vienu, piederējušas Naujenes pagasta dziedātājām.

Neskatoties uz to, ka ekspedīcijas norisi Daugavpils novadā pārtrauca ārkārtas situācija, projekta ietvaros ekspedīcijai paredzētais laiks - 80 stundas- tika izmantots pilnībā. Ekspedīcijas gaitā iegūtā informācija par rokdarbiem Daugavpils novadā ir apkopota virtuālajās kolekcijās.

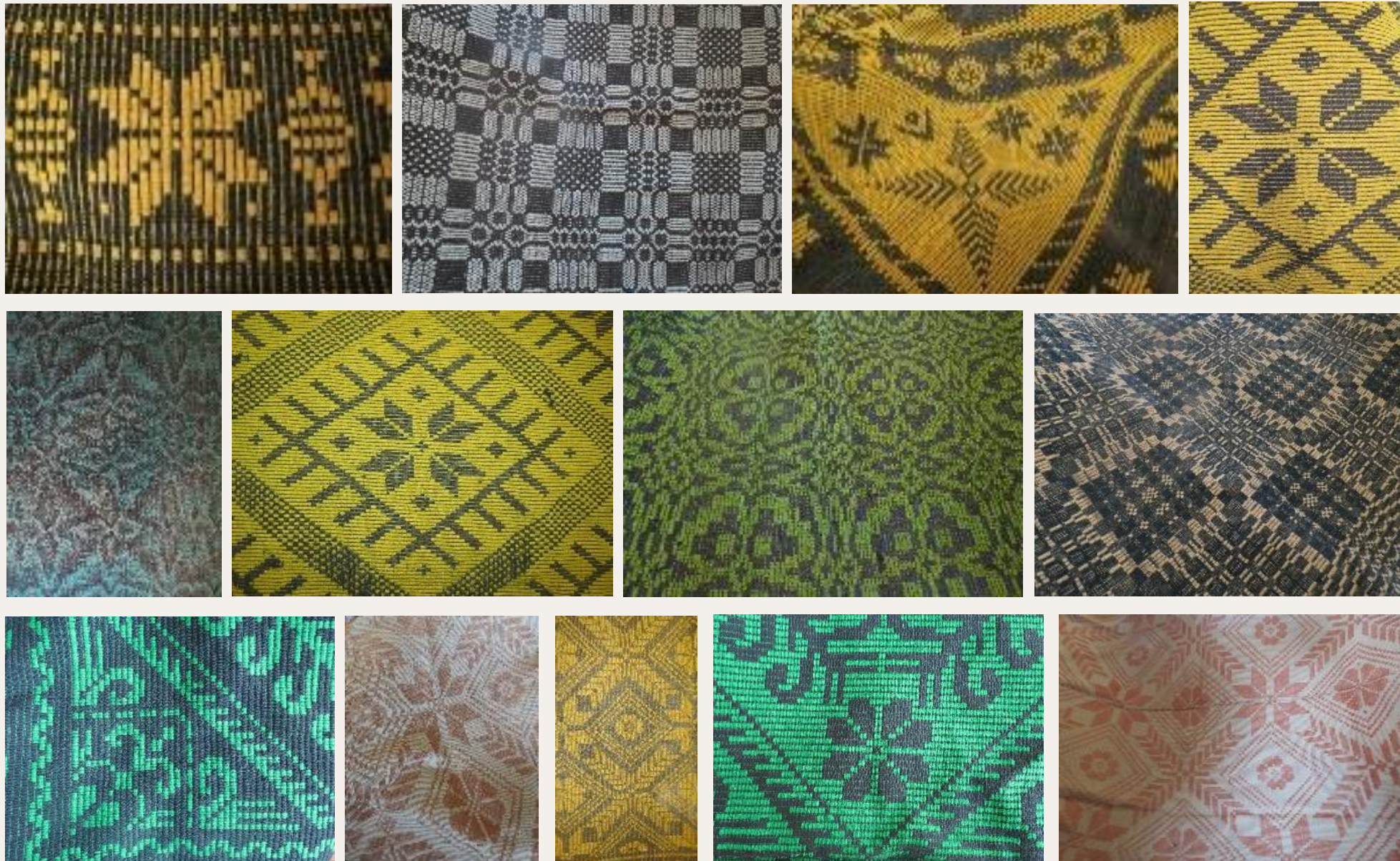
2020.gadā Daugavpils novadā turpinās projekta ENI – LLB – 1 – 216 “Dvinas / Daugavas ielejas teritorijas iedzīvotāju tradicionālo amata prasmju izpēte, saglabāšana un nodošana nākamajai paaudzei” realizācija. Projekta kopējās izmaksas ir 122 258,00 EUR, no kurām Eiropas kaimiņattiecību instrumenta līdzfinansējums ir 90% jeb 110 032,20 EUR, valsts budžeta dotācija ir 2645,35 EUR un Daugavpils novada pašvaldības līdzfinansējums ir 2645,35 EUR.

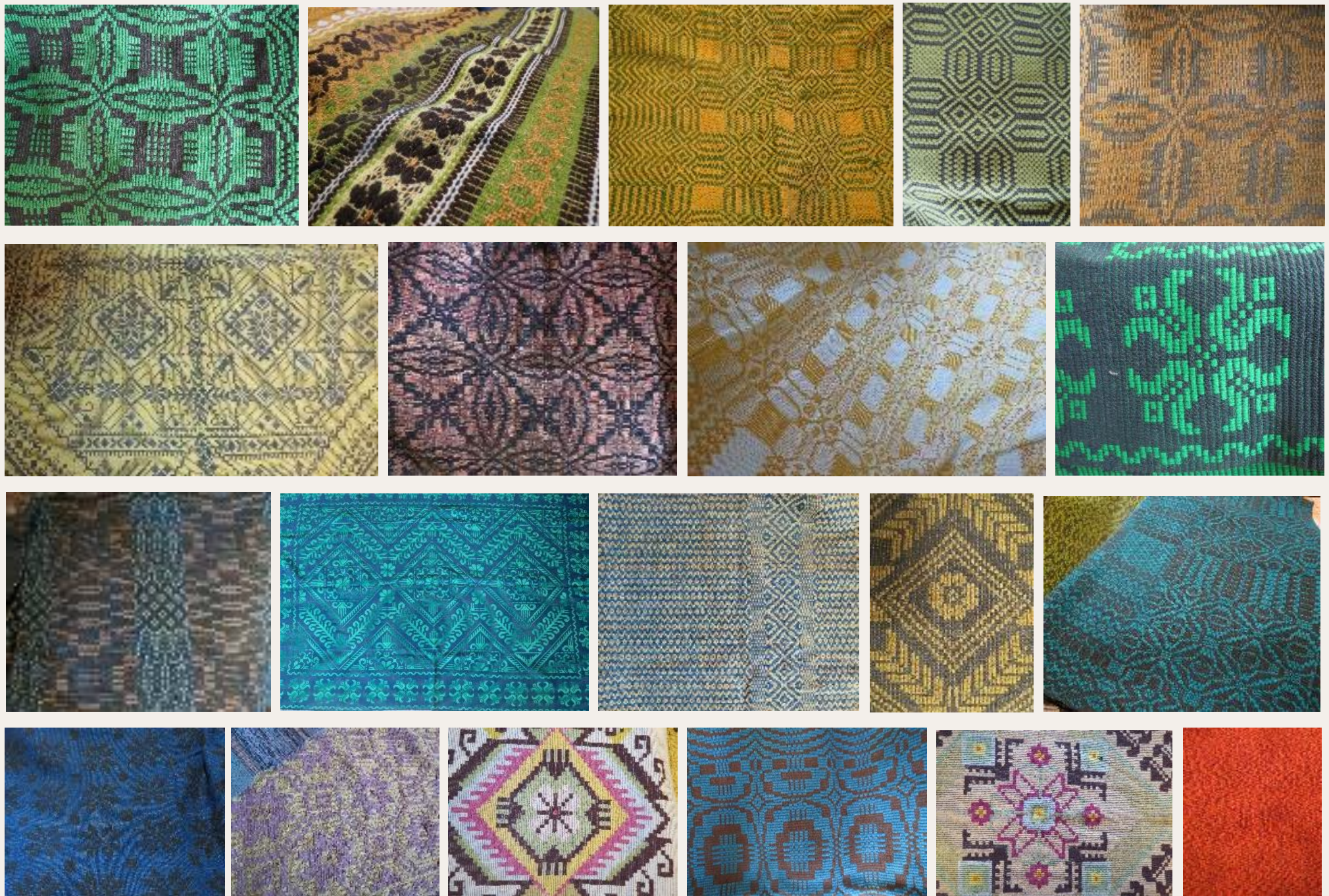
PIELIKUMĀ PIEDĀVĀJAM IESKATU EKSPEDĪCIJAS LAIKĀ APZINĀTAJĀS SEGU, DVIEĻU, JOSTU, CIMDU UN ZEĶU KOLEKCIJĀS. FOTOGRĀFIJĀS REDZAMIE ROKDARBI GALVENOKĀRT TAPUŠI DAUGAVPILS NOVADA TERITORIJĀ LAIKA POSMĀ NO 19.GADSIMTA BEIGĀM LĪDZ 20.GADSIMTA 80 - TAJIEM GADIEM.

AUSTĀS JOSTAS DAUGAVPILS NOVADĀ

AUSTĀS UN IZŠŪTĀS SEGAS DAUGAVPILS NOVADĀ

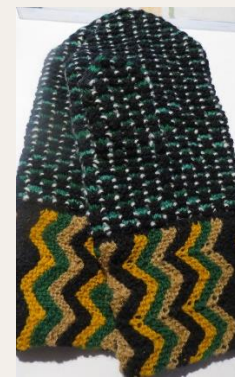

CIMDI UN ZEĶES DAUGAVPILS NOVADĀ

AUSTI UN IZŠŪTI DVIEĻI DAUGAVPILS NOVADĀ

EKSPEDĪCIJĀ IEGŪTIE DĀVINĀJUMI, SAISTĪTI AR SENAJĀM AMATU PRASMĒM

Ekspedīcijas rezultātā jauniegūtā tekstīliju kolekcija būs skatāma projekta ietvaros izveidotajā izstādē “Rokdarbu tradīcijas Dvinas/Daugavas ielejas teritorijā”